

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Tdo/36/2016
Identifikačné číslo spisu:	5914010089
Dátum vydania rozhodnutia:	26.05.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Juraj Kliment
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:5914010089.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Petra Hatalu a JUDr. Petra Szaba v trestnej veci obvineného O. J. pre prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. d/ Tr. zák. prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 26. mája 2016 v Bratislave dovolanie obvineného O. J. podané prostredníctvom obhajcu Mgr. Juraja Friča proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 18. novembra 2014, sp. zn. 1 To 73/2014, a rozhodol

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného O. J. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Ružomberok rozsudkom zo 16. júna 2014, sp. zn. 1 T 20/2014, uznal obvineného O. J. vinným z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. d/ Tr. zák. na skutkovom základe, že

v presne nezistenej dobe od septembra 2011 do 17. júla 2012 do 12.00 hod. vyrúbal 15 ks smrek obyčajný (*Picea abies*), 16 ks buk lesný (*Fagus sylvatica*), 8 ks hrab obyčajný (*Carpinus betulus*), 2 ks vŕba rakyta (*Salix caprea*), 7 ks topol čierny (*Populus nigra*), 7 ks lipa malolistá (*Tilia cordata*), 2 ks jaseň štíhly (*Fraxinus excelsior*), 1 ks dub letný (*Quercus robur*), ktoré sa nachádzali na parcele CKN č. 2768/4, k. ú. A., druh lesné pozemky, pričom odcudzením drevnej hmoty spôsobil nezistenému vlastníkovi pozemku škodu vo výške 511,15 Eur.

Okresný súd obvinenému O. J. za to uložil podľa § 212 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. l/ Tr. zák., § 56 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. peňažný trest vo výmere 500 Eur a podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, ustanovil náhradný trest vo výmere 3 (tri) mesiace. Zároveň mu podľa § 60 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. uložil trest prepadnutia vecí - motorovej pily zn. Husquarna, oranžovej farby, výrobné číslo 9650302-00.

Zároveň obvineného O. J. podľa § 285 písm. b/ Tr. por. oslobodil spod obžaloby pre skutok právne kvalifikovaný ako prečin porušovania ochrany rastlín a živočíchov podľa § 305 ods. 1 písm. c/, ods. 4 písm. c/ Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť na skutkovom základe, že

v presne nezistenej dobe od septembra 2011 do 17. júla 2012 do 12.00 hod. vyrúbal 15 ks smreka obyčajného (*Picea abies*), 16 ks buka lesného (*Fagus sylvatica*), 8 ks hraba obyčajného (*Carpinus betulus*), 2 ks vrbí rakyty (*Salix caprea*), 7 ks topoľa čierneho (*Populus nigra*), 7 ks lípy malolistej (*Tilia cordata*), 2 ks jaseňa štíhleho (*Fraxinus excelsior*), 1 ks duba letného (*Quercus robur*) v spoločenskej hodnote celkom 38 374,61 Eur, pričom v rozpore s ustanovením § 47 ods. 1, ods. 3 zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny vyrúbal z toho 12 ks smreka obyčajného (*Picea abies*), 7 ks buka lesného (*Fagus sylvatica*), 3 ks hraba obyčajného (*Carpinus betulus*), 6 ks topoľa čierneho (*Populus nigra*), 7 ks lípy malolistej (*Tilia cordata*), 1 ks jaseňa štíhleho (*Fraxinus excelsior*), 1 ks duba letného (*Quercus robur*), ktoré sa nachádzali na parcelách č. 1068/1, 1069/1, 1070/1, 1071/1, 1072/1, 1073/1, 1074/1, 1075/1 k. ú. Obce A., okres Ružomberok, ktoré ležia v lokalite s I. stupňom ochrany územia mimo zastavanej časti obce, rastúce mimo lesa, pričom nepožiadala Obec A. ako orgán ochrany prírody o vydanie súhlasu na výrub drevín, čím Slovenskej republike, v zastúpení Okresný úrad v Žiline, Janka Kráľa 4, 010 01 Žilina, Ing. Vojtech Olos, nar. 21. januára 1971, spôsobil škodu vo výške spoločenskej hodnoty 29 821,26 Eur a odcudzením drevnej hmoty škodu vo výške 511,15 Eur, z toho 298,56 Eur Slovenskému pozemkovému fondu, Búdková 36, 817 15 Bratislava, v zast. Ing. Metod Šimún, nar. 9. mája 1960 a 212,59 Eur ostatným zisteným a nezisteným vlastníkom pozemkov, ktorí si náhradu škody neuplatnili,

pretože skutok nie je trestným činom.

Podľa § 288 ods. 3 Tr. por. súd poškodených Slovenskú republiku, zastúpenú Okresným úradom v Žiline, Janka Kráľa č. 4, Žilina a Slovenskú republiku, zastúpenú Slovenským pozemkovým fondom, Búdková 36, Bratislava odkázal s nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie.

Na podklade odvolaní podaných obvineným O. J. a prokurátorom Krajský súd v Žiline rozsudkom z 18. novembra 2014, sp. zn. 1 To 73/2014, podľa § 321 ods. 1 písm. d/ Tr. por. zrušil rozsudok súdu prvého stupňa a postupom podľa § 322 ods. 3 Tr. por. uznal obvineného O. J. za vinného z prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. d/ Tr. zák. na skutkovom základe, že

v presne nezistenej dobe od septembra 2011 do 17. júla 2012 do 12.00 h vyrúbal 15 ks smrek obyčajný (*Picea abies*), 16 ks buk lesný (*Fagus sylvatica*), 8 ks hrab obyčajný (*Crpinus betulus*), 2 ks vrbí rakyta (*Salix caprea*), 7 ks topoľ čierny (*Populus nigra*), 7 ks lípa malolistá (*Tilia cordata*), 2 ks jaseň štíhly (*Fraxinus excelsior*), 1 ks dub letný (*Quercus robur*), ktoré sa nachádzali na parcele CKN č. 2768/4, k. ú. A., druh lesné pozemky, pričom odcudzením drevnej hmoty spôsobil nezistenému vlastníkovi pozemku, zastúpenému Slovenským pozemkovým fondom, Búdková 36, Bratislava, škodu vo výške 511,15 Eur.

Za to súd obvinenému O. J. uložil podľa § 212 ods. 2 Tr. zák., § 56 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. l/ Tr. zák. peňažný trest vo výmere 500 Eur a podľa § 57 ods. 3 Tr. zák. pre prípad, že by výkon peňažného trestu mohol byť úmyselne zmarený, ustanovil náhradný trest vo výmere 15 (pätnásť) dní. Zároveň mu podľa § 60 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. uložil trest prepadnutia vecí - motorovej pily zn. Husquarna, oranžovej farby, výrobné číslo 9650302-00.

Proti tomuto rozhodnutiu podal obvinený O. J. prostredníctvom zvoleného obhajcu Mgr. Juraja Friča dovolanie. Dovolanie oprel o dovolací dôvod uvedený v § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., teda s odôvodnením, že zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu.

V dovolaní namietol totožnosť skutku, pretože v uznesení o vznesení obvinenia a v obžalobe sa uvádzalo iné číslo parcely a druhu pozemku oproti rozsudku. Zmenou nedošlo k presnej lokalizácii miesta výrubu drevín, ale sa zmenil hmotný predmet útoku. Orgány činné v trestnom konaní špecifikáciou parciel, na ktorých mali dreviny rásť, vymedzili hmotný predmet útoku a tým aj skutok. Obvinený sa až zo záverečnej reči prokurátorky dozvedel, že je stíhaný za iný skutok, keď prokurátorka upravila číslo parcely. Takýmto konaním došlo k porušeniu práva na obhajobu, pretože obvinený sa nemohol vyjadriť ku krádeži dreva z inej parcely, ktorá je lesným pozemkom. Do záverečnej reči prokurátorky bola

predmetom trestného konania krádež dreva z iných parciel, ktoré boli ornou pôdou. Súdy nižšieho stupňa teda rozhodli aj o skutku, ktorý nebol uvedený v obžalobe. Dovolaciemu súdu preto navrhol, aby vyslovil, že rozsudkom Krajského súdu v Žiline a konaním, ktoré mu predchádzalo, bol porušený zákon v ustanoveniach § 278 ods. 1 Tr. por., § 34 Tr. por., § 2 ods. 1, ods. 9 Tr. por. a v čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v neprospech obvineného O. J.. Zrušil napadnuté rozhodnutie a rozsudok Okresného súdu Ružomberok, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad a Okresnému súdu Ružomberok prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu sa vyjadrila prokurátorka Okresnej prokuratúry Ružomberok, ktorá uviedla, že obvinený bol správne uznaný vinným zo spáchania prečinu krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. d/ Tr. zák., pretože 58 kusov drevín nerástlo mimo lesa, ale na lesnej pôde. Predmetom vznesenia obvinenia, obžaloby a rozsudkov sú len odcudzené dreviny v počte 58 kusov, pri ktorých výrube bol obvinený prichytený hliadkou Policajného zboru a ďalšie dreviny, ktoré obvinený sám označil pri previerke výpovede na mieste. Úprava skutku v záverečnej reči spočívala vo vypustení konania obvineného, ktoré spočívalo v neoprávnenom výrube 37 kusov drevín rastúcich mimo lesa. Totožnosť skutku teda ostala zachovaná.

Poškodený Okresný úrad Žilina sa s vyjadrením prokurátorky stotožnil.

Poškodený Slovenský pozemkový fond sa k dovolaniu a podaniam strán vyjadril v zmysle, že pozemok, na ktorom bola odcudzená drevná hmota, nepatrí do vlastníctva Slovenského pozemkového fondu. Ide o lesné pozemky, s ktorými nakladajú orgány správy lesného hospodárstva.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací uznesením z 11. júna 2015, sp. zn. 5 Tdo 36/2015 dovolanie obvineného Pavla Zrníka podľa § 382 písm. f/ Tr. por. odmietol.

Rozhodnutie zdôvodnil v podstate tým, že obvinený súdom uložený peňažný trest vo výmere 500 Eur vykonal 11. decembra 2014 zložením na účet súdu prvého stupňa. Vlastníkom veci, ktorej sa týka trest prepadnutia veci, sa stal štát dňom právoplatnosti rozsudku. Vykonaním oboch trestov došlo k zahladeniu odsúdenia a na obvineného O. J. sa preto hľadá, akoby nebol odsúdený. Predpokladom na podanie dovolania, ako mimoriadneho opravného prostriedku, je pritom existencia odsúdenia páchatel'a. Pokiaľ platí fikcia neodsúdenia, ktorú zákonodarca spojil s inštitútom zahladenia odsúdenia, nemožno ju chápať podmienene iba pre určité prípady v trestnom konaní. V prípade podania dovolania prokurátorom alebo ďalším oprávneným subjektom v neprospech osoby, u ktorej bolo odsúdenie zahladené, by išlo o vážny zásah do stability právnych vzťahov. Umožnenie otvorenia trestno-právneho vzťahu, ktorý už bol ukončený a tak zvrátiť priaznivé dôsledky pre páchatel'a spočívajúce v tom, že sa na neho hľadá, akoby nebol odsúdený, by bolo nežiaduce. Rovnosť strán v konaní a záujem na stabilite právnych vzťahov však predpokladá aj opak, že ani na základe dovolania obvineného nie je možné právoplatné a aj vykonané a zahladené odsúdenie s dôsledkami fikcie neodsúdenia, meniť. Preto ak nastal zo zákona (alebo na základe rozhodnutia súdu) stav zahladenia odsúdenia, jeho dôsledkom musí byť i to, že žiaden zo subjektov oprávnených na podanie dovolania ho nemôže podať.

Obvinený O. J. napadol vyššie citované uznesenie najvyššieho súdu ústavnou sťažnosťou, na podklade ktorej Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len ústavný súd) nálezom z 9. marca 2016, sp. zn. I. ÚS 555/2015, rozhodol, že uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 11. júna 2015, sp. zn. 5 Tdo 36/2015 bolo porušené základné právo O. J. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Ústavný súd zároveň zrušil napadnuté uznesenie a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Najvyšší súd zaviazal uhradiť O. J. na účet jeho právneho zástupcu trovy konania vo výške 296,44 Eur do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.

Ústavný súd sa nestotožnil s tvrdením najvyššieho súdu o rozpore s princípom rovnosti strán, ak by bolo umožnené podať dovolanie odsúdenému, u ktorého nastali účinky zahladenia odsúdenia. Práve naopak, priznanie práva podať dovolanie proti rozhodnutiu, ktoré už bolo vykonané, je naplnením

princípu rovnosti procesných strán. Nepripustnosť dovolania, proti takémuto rozhodnutiu, nie je možné vyvodzovať ani zo znenia príslušných ustanovení Trestného poriadku, pretože rozhodnutím, ktorým bola vec právoplatne skončená, je aj rozsudok ukládajúci trest. Podmienkou podania dovolania je existencia odsúdenia páchatel'a, nie absencia zahľadania odsúdenia. Odopretím práva podať dovolanie proti právoplatnému rozhodnutiu, ktorým bol uložený vykonaný peňažný trest, by nebolo možné naplniť účel inštitútu dovolania, a to odstránenie účinkov založených nezákonným právoplatným rozhodnutím. Dovolanie predstavuje výkon základného práva na súdnu ochranu, ktorú nemožno odoprieť z dôvodu fikcie neodsúdenia. V konečnom dôsledku by na základe dovolania mohol byť odsúdený oslobodený, čiže by sa preukázalo nespáchanie trestného činu.

Ústavný súd taktiež poukázal na skutočnosť, že zákonnou fikciou neodsúdenia nezanikajú všetky nepriaznivé účinky odsúdenia, pretože tieto zostávajú zachované v odpise z registra trestov. Súčasne má poškodený nárok na uplatnenie práva na náhradu škody. Nezaniká ani skutočnosť, že páchatel' trestný čin spáchal.

Pretože odopretím práva podať dovolanie z dôvodu vykonania uloženého peňažného trestu došlo k porušeniu základného práva na súdnu ochranu, a spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd zrušil uznesenie najvyššieho súdu a vec vrátil na ďalšie konanie.

Podľa § 362b ods. 1 Tr. por. po doručení nálezú ústavného súdu, ktorým bolo zrušené rozhodnutie orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu alebo jeho časť, pokračuje orgán činný v trestnom konaní alebo súd v tom štádiu trestného konania, ktoré bezprostredne predchádzalo vydaniu zrušeného rozhodnutia, ak zákon alebo nález ústavného súdu neustanoví inak. Orgán činný v trestnom konaní alebo súd, ktorého rozhodnutie bolo zrušené, je viazaný právnym názorom, ktorý vyslovil vo veci ústavný súd.

Najvyšší súd ako súd dovolací opätovne skúmal, či má podané dovolanie všetky obsahové a formálne náležitosti, či je prípustné, a či bolo podané oprávnenou osobou a pritom dospel k nasledujúcim záverom:

Podľa § 368 ods. 1 Tr. por. dovolaním možno napadnúť len právoplatné rozhodnutie súdu, ktorým bola vec právoplatne skončená. V posudzovanom prípade je napadnutým rozhodnutím rozsudok Krajského súdu v Žiline ako súdu odvolacieho. Proti takémuto druhu rozhodnutia je dovolanie prípustné. Dovolanie bolo podané obvineným O. J. prostredníctvom obhajcu, teda osobou oprávnenou podľa § 369 ods. 2 písm. b/, § 373 Tr. por., na Okresnom súde Ružomberok, t.j. na mieste predpokladanom v ustanovení § 370 Tr. por., a v zákonnej 3-ročnej lehote. Dovolanie obvineného však nie je dôvodné.

Dovolací súd úvodom pripomína, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok. Nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších - mimoriadnych - procesných a hmotnoprávných chýb. Tie sú ako dovolacie dôvody taxatívne uvedené v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por., pričom v porovnaní s dôvodmi zakotvenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Preto sú možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, striktné obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inšancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie“ odvolanie.

Dovolací súd nie je povolaný na revíziu napadnutého rozhodnutia z vlastnej iniciatívy, práve naopak z ustanovenia § 385 ods. 1 Tr. por. expressis verbis vyplýva, že je viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené. Viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania sa týka vymedzenia chýb napadnutého

rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por.

Obvinený v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. predovšetkým namietol totožnosť skutku.

Zásada „právo na obhajobu“ vyjadruje požiadavku, aby v trestnom procese bola zaručená ochrana práv a záujmov osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, a je teda nevyhnutým prostriedkom úspešného výkonu súdnictva smerom k ochrane základných práv a slobôd. Jej legislatívne vyjadrenie a reálne zabezpečenie svedčí v podstate nielen o stupni demokracie v trestnom procese daného štátu, ale vo svojej podstate jej realizácia v čo najširšom meradle je nielen v záujme osoby, proti ktorej sa vedie trestné konanie, ale aj v záujme celej spoločnosti, pretože toto právo neplynie len z ochrany práv jednotlivca, ale aj zo záujmu štátu na zistení pravdy. Podľa názoru dovolacieho súdu právo na obhajobu sa zaručuje ako základné právo fyzickej osoby podliehajúce všetkým pravidlám, ktoré sa uznávajú pri ochrane základných práv a slobôd, a možno ho vnímať aj ako prostriedok nastoľujúci spravodlivú rovnováhu medzi verejnými záujmami, ktoré sú predmetom ústavnej ochrany.

Zásada „právo na obhajobu“ obsahuje tri relatívne samostatné práva obvineného:

- právo obhajovať sa osobne,
- právo obhajovať sa za pomoci obhajcu podľa vlastného výberu alebo
- právo na bezplatnú pomoc obhajcu, ak obvinený nemá prostriedky na zaplatenie obhajcu a vyžadujú to záujmy spravodlivosti.

Konštantná judikatúra dovolacieho súdu právo na obhajobu v zmysle citovaného dovolacieho dôvodu chápe ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva. Právo na obhajobu garantované čl. 6 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd ako aj čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky nachádza svoj odraz v celom rade ustanovení Trestného poriadku upravujúcich jednotlivé čiastkové obhajovacie práva obvineného v rôznych štádiách trestného konania. Prípadné porušenie len niektorého z nich, pokiaľ sa to zásadným spôsobom neprejaví na postavení obvineného v trestnom konaní, samo osebe nezakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. Z dikcie cit. § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. je totiž jednoznačne zrejmé, že len porušenie práva na obhajobu zásadným spôsobom je spôsobilým dovolacím dôvodom. Podľa ustálenej rozhodovacej praxe Najvyššieho súdu Slovenskej republiky potom o zásadné porušenie práva na obhajobu ide najmä v prípade, keď obvinený nemal v konaní obhajcu, hoci v jeho trestnej veci boli splnené dôvody povinnej obhajoby. Výnimočne môže ísť aj o porušenie iných obhajovacích práv obvineného, ktorých porušenie sa prejaví na jeho postavení zásadným spôsobom.

Takéto pochybenie súdov nižšieho stupňa dovolací súd v konaní nezistil, nakoľko obvinený O. J. bol počas celého konania zastúpený zvoleným obhajcom Mgr. Jurajom Fričom, a teda nemožno zaujať stanovisko, že došlo k porušeniu práva obvineného na obhajobu zásadným spôsobom, ktorá skutočnosť už sama osebe znamená nenaplnenie dovolacieho dôvodu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. Napriek tomu sa dovolací súd zaoberal aj konkrétnymi námietkami, ktoré obvinený uviedol v písomných dôvodoch dovolania.

Pokiaľ ide o namietaný skutok, totožnosť skutku je zachovaná, ak je zachovaná totožnosť konania páchatelia alebo následku jeho protiprávnej činnosti aspoň čiastočne, pričom na ňu nemajú vplyv ani zmeny v jednotlivých okolnostiach, ktoré skutok individualizujú, napríklad čas, miesto, spôsob jeho vykonania. Skutok je teda možné počas konania upravovať, a to v závislosti od vykonaných dôkazov a získaných poznatkov o relevantných skutočnostiach, nemôže sa však meniť jeho podstata daná účasťou obvineného na určitej udalosti, z ktorej vzišiel škodlivý následok. Súd prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania upravil skutok, pričom konanie obvineného spočívajúce v neoprávnenom výrube drevnej hmoty zostalo zachované. Dovolací súd sa stotožnil s argumentáciou krajského súdu, že

išlo o tie isté dreviny, v rovnakom počte a rovnakého druhu. Na zachovanie totožnosti skutku nemala vplyv zmena miesta. Táto ovplyvnila iba právnu kvalifikáciu skutku.

V tejto súvislosti je potrebné poznamenať, že už v prípravnom konaní vyšetrovateľ upovedomil obvineného o zmene právnej kvalifikácie a stíhania aj za prečin krádeže podľa § 212 ods. 1 Tr. zák. Následne súd prvého stupňa na základe geodetického zamerania, vypracovaného Ing. Michalom Hrčkom, PhD., z ktorého vyplýva, že predmetné stromy sa nachádzali na lesnom pozemku a nie na ornej pôde, posúdil skutok ako prečin krádeže podľa § 212 ods. 2 písm. d/ Tr. zák. Obvinený pritom od začiatku trestného stíhania vedel, aké konanie sa mu kladie za vinu, keďže pri neoprávnenom výrube drevín bol priamo pristihnutý príslušníkmi Policajného zboru. Pri výsluchu konanom 13. decembra 2012, t. j. po vznesení obvinenia, vypovedal k spôsobu a motívu svojho konania a pri previerke výpovede na mieste presne špecifikoval pne stromov, ktoré neoprávnene vypíliť. Námitka obvineného, že sa nemohol vyjadriť ku krádeži dreva z lesného pozemku, je preto v rozpore so skutočnosťou.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. nebol daný.

Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie obvineného O. J. podľa § 382 písm. c/ Tr. por. uznesením na neverejnom zasadnutí odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.